
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

BÉKETŰRÉSSSEL

Lukács ev. 21,1-19

2016.AUGUSZTUS 7.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 43. zsoltár

Imádkozzunk: Szabadítónk és megtartásunk Istene, magasztalunk és dicsőítünk Téged itt, szent hajlékodbán, imádságunkban is felemeljük hálaadásunk szavát, Téged dicsérünk és áldunk minden jószágodért, Jézus Krisztusban szerzett üdvözítő munkádért, kegyelmedért, hogy bennünket megszólítottál, Isten-gyermekségre meghívtál, anyaszentegyházad közösségében megtartasz és oltalmazol bennünket. Ujjongunk, Mennyei Atyánk, neked, mert bár sok alkalommal szomorodott meg a szívünk és nyugtalanzkodott a lelkünk a magunk nyomorúsága és mások baja láttán, betegségben, gyászban, elesettségben, vereségben, nehéz küzdelmekben, kilátástalanságokban, de jó volt Hozzád kiáltani, és megtapasztalni, hogy igazmondó és hűséges vagy, és beteljesedett rajtunk is szent ígéreted: hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és én megszabadítalak téged. Most áldunk és magasztalunk. És arra is kérünk, Mennyei Atyánk, hogy ezen az istentiszteletünkön is Igéd szavával, Szentlelked erejével emeld föl szívünket abba az isteni távlatba, amelyben egészen másképpen, igazán és valóságosan láthatjuk önmagunkat, sorsunkat, az egész világot. Emelj föl bennünket, erősíts meg bennünket, tisztíts meg életünket, formáld bennünk az igazi életet, az új embert, amelyre Jézus Krisztusban meghívtál és elszólítottál. Ő érette kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: És mikor feltekintett, látta, hogy a gazdagok hányják ajándékaikat a perselybe. Látott pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vetett. És mondta: Igazán mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy mindenkinél többet vetett: mert mindezek a fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig a szegénységéből minden vagyonát, amije volt, oda vetette. És mikor némelyek azt mondták a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, mondta: ezekből, amiket láttok, jönnek napok, mikor kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnék. Megkérdezték pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek? Ő pedig mondta: Meglássátok, hogy el ne hitesse-

nek benneteket: mert sokan jönnek el az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjete azért utánuk. És mikor halottok háborúkról és zendülésekről, meg ne félemljete; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem jön mindjárt a vég. Akkor mondta nekik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; és mindenfelé nagy földindulások lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegések és nagy jelek lesznek az égből. De mind ezeknek előtte kezeiket reátok vetik, és üldöznek titeket, adván a gyülekezetek elé, és tömlöcökbe és királyok és helytartók elé visznek az én nevemért. De ebből nektek lesz tanúbizonyságotok. Tökéljete el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljete védelmetekre: mert én adok néktek száját és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, akik magukat ellenetekbe vetik. Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnek némelyeket ti közületek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. De fejeteeknek egy hajszála sem vész el. A ti békétüréstek által nyeritek meg lelketeket. (Lukács evangéliuma 21:1-19.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ószinte vallomással tartozom: nem szeretem a Jézus-filmeket. A filmrendezők többsége ugyanis valami szép, leginkább reneszánsz, vagy barokkos panorámát fest a filmen. Leginkább mindig az Utolsó vacsora beállítása jut eszembe. A rendező vagy Leonardo Utolsó vacsorájának a mintájára vagy valami barokk festmény szerint ülteti le a tanítványokat bíborban, bársonyban, kaftánban, totál-plánban. Nem gondolom, hogy ez egykor így történt volna. Vagy ha nem festményszerűen, akkor éppenséggel esemény-szerűen próbálja meg a rendező bemutatni Jézus történetét, de az esemény-szerűségekben elsikkad a Jézus életének drámaisága, főleg az, ami Őt a kereszting vitte. Mégis, hadd hivatkozzak most egy Jézus-filmre, amely igen jól érzékelteti velünk azoknak az eseményeknek a körülményeit, amelyeknek most egy részletét olvastam föl. Jeruzsálemben vagyunk, a virágvasárnapi bevonulás után, és az ekkor, egészen nagycsütörtök éjszakájáig, majd a Golgota keresztségig történtek egyetlen egy, egészen jól behatárolható helyen, Jeruzsálemben, néhány négyzetkilométeren belül mennek végbe. A háttérben mindig ott van a templom, ott van Jeruzsálem piactere, ott van a Gecsemé-kert, a Heródes palotája, és vár. Komoly sűrítmény ez. Ezért, mindaz, ami virágvasárnaptól kezdődően elhangzik, össze is tartozik. De éppen ez indít arra, hogy a felolvasott Ige kapcsán olyan összefüggésekbe próbáljak betekinteni, erre hívlak benneteket is, amelyeket nem biztos, hogy azonnal meglátunk.

Az első összefüggés az, hogy akármi történik itt, akármit mond Jézus, akárho-
gyan mondja, immár egyenes út vezet a kereszthez. Ha Jézus szavait olvassuk, akár amit vitatkozás közben mondott, akár a jajszavakat, amelyeket az írástudók és a farizeusok fölött mondott, akár a jövendöléseket, akár a tanítványoknak mondott intelmeit – ezek is mind a keresztfelé mutatnak. Itt már élesen szemünkbe tűnik, amit majd a kereszten sem tesz meg, amikor a megfeszített

latrok egyike azt mondja: ha Isten fia vagy, szabadítsd meg magadat, és ments meg bennünket is! –, de Jézus nem menti magát. Most még beszélgetésekről van szó, ezért ezekre vonatkoztatva jobb így mondani: nem mentegeti magát. Minden szavával, minden mozdulatával arra tart, amiért az Atya küldte, és amit vállalt: az üdvözítő kereszt felé.

Ennek a nagy összefüggésnek a fényében tesszük fel a második kérdést: hogyan függ össze a szegény asszony perselyezése kapcsán mondott jézusi szó és a közvetlenül utána mondott buzdítása a tanítványoknak, a bekövetkezendő üldözések megjövendölése? Látszólag a kettőnek nincs semmi köze egymáshoz, sőt, mintha valami törés lenne itt az elbeszélésben: mintha az a példálózás, amit Jézus az özvegyasszony adakozása kapcsán elmond, inkább még az előző szakaszhoz tartozna, ahol Jézus jajszavakat mond az írástudók és a farizeusok fölött, és éppenséggel ezzel a példálózással fejezné be. Azt mondja: oltalmaztatok meg magatokat az írástudóktól, akik hosszú köntösökben járnak, szeretik, ha köszöntetik őket a piacon és előre ültetik őket a gyülekezetben (látom, ma nem sok farizeus van itt a templomban, nem ül elől senki), a lakomákon a főhelyekre tartanak igényt, de ők azok, akik az özvegyek házát felemészítik, színből hosszan imádkoznak, ők súlyosabb ítélet alá esnek. Fölémészítik az özvegyasszonyok házát, vagyonát, az életét. És utána következik ez a jelenet: megáll Jézus, és ahogy Márk evangélista leírja, nézi az embereket, hogyan tesznek adományokat, ajándékokat a templomi perselybe. Amit ebbe a templomi perselybe tettek, az a templom épségben tartását szolgálta, szó szerint így lehetne fordítani tehát: a templomi javakhoz, a templomi kincsekhez járultak hozzá az istentiszteleten résztvevők. Jézus kifigyeli, hogy egy szegény özvegyasszony éppen csak két fillért vet a perselybe. És rögtön példálózni kezd, hogy: ez az asszony többet adott, mint a gazdagok, mert a tehetősek a fölöslegükből adtak, ő pedig mindenét, amije volt betette a perselybe. De hogy ez a példálózás kizárólag a képmutató farizeusokról szólna, nem tudom megmondani, hiszen voltak szegény farizeusok is, és voltak gazdag özvegyasszonyok is. Inkább a szó számít, amit Jézus mond: mindent. Két fillért vetett bele, ez alig valami, de Jézus azt mondja, hogy többet adott, mint a többiek, mert a végső mérlegen mindent belevetett. Valami – több – minden. Ezt látni, ehhez Jézus szeme kellett.

A templom javaihoz adta hozzá az özvegyasszony az egész életét. A görög kifejezés ugyanis az élet szót hordozza itt: biosz – a vagyonra is alkalmazva, azt jelenti, ami az emberé és amiből fenntarthatta az életét, az volt a vagyon, amivel rendelkezett, amiért megdolgozott, ami járt neki, és amit szabadságában állt elhasználni. A szegények esetében ez nem volt nagy szabadság, mert pusztá életük fenntartására költötték. De az özvegyasszony a templom javaihoz adta, amije csak volt. Aztán, kijöve a templomból hallja Jézus (ahogy Márk evangélista leírja) a tanítványok szavát: nézd, micsoda épület ez, mennyi ajándék, mennyi adomány van benne, milyen szép kövekkel, milyen ajándékokkal van felékesítve! És ekkor kezd el Jézus arról szólni, hogy eljön majd az idő, amikor elpusztul a templom. Ez be is teljesedett, erről már szóltam a múlt alkalommal

is. Vespasianus és Titus császár elfoglalták Jeruzsálemet és nemcsak a várost, hanem a templomot is lerombolták. Azóta sem épült meg a jeruzsálemi templom. Elpusztul tehát a templom.

És e kettőt kell most együvé tenni. Vajon, miért nem azzal példálózott Jézus, az adakozókat, köztük a szegény özvegyasszonyt is, meg a képmutatókat is látván, tehát a szegényeket is, a gazdagokat is látván, miért nem példálózott így: látjátok, ez a szegény özvegyasszony mindenét beletette a perselybe, és többet tett bele, mint mások, – de minek tette bele? Itt kő kövön nem marad, mindez el fog pusztulni. A sok ajándék, amit évszázadok során a kegyes hívó lelkek felhordtak az Úr házába, hogy ékes legyen az Isten háza, hogy szép legyen a templom, és méltó körülmények között dicsőítsék az Istent, nos, ez a külsőség meg fog semmisülni.

Azért nem mondja ezt Jézus, mert egy mélyebb vonatkozást akar itt megmutatni, nevezetesen azt, hogy az adakozásnak, pontosan úgy, ahogy azt a görög biosz szó kifejezi, az élethez, az egész élethez van köze. Itt nagy döntések forognak, nem az épületről van szó. A jeruzsálemi templom elpusztult a babilóniai fogságkor, aztán újraépült. Szinte teljesen semmisült a Makkabeus háborúk idején és aztán Heródes újra-építette. Egy épületet le lehet rombolni és újra lehet építeni, egy épületre el lehet mondani, hogy kő kövön nem marad, aztán valamit összegyűjtünk a maradékából, és megépítetjük. A kérdés azonban ez: az életünkkel mi lesz, velünk mi lesz, az Istent-keresőkkel, Istenhez fohászodókkal, Istenben bizakodókkal, Isten gyermekeivel, velünk, velünk mi lesz? Ez a nagy kérdés és ez a nagy összefüggés is.

Mi több, azt is mondhatom, hogy amikor Jézus állhatatosságra buzdítja a tanítványait, ezt mondja (a 19. versben): ti a béketűrésetek által fogjátok megnyerni lelketeket. Ezt itt úgy is lehetne fordítani, hogy: állhatatosságotok által. A görög hüpomené szó áll itt, az pedig azt jelenti, hogy az ember ott marad, ahol van, elhordozza azokat a terheket, amiket rátett a sors. Kitart, megmarad – ezért mondja a Zsidókhoz írt levél is, hogy Jézus elhordozta a keresztet, alatta maradt a keresztnék, ezért példálódzik Jakab apostol Jób állhatatosságával és hosszútűrésével. Ez a szó tehát, hogy állhatatosság vagy béketűrés, vagyis a dolgok elszenvedése vagy a sorsunkban való megmaradás, ez az egész életünkre vonatkozik.

Vagyis az az özvegyasszony, aki mindenét, az egész életét beveti – szépen mondja Jézus –, nem azt a két fillért tette bele, hanem az egész életét. Ő maga van benne egészen mindabban, amit az istentisztelet, az Isten-követés, az istenszeretet, az Istenhez tartozás, az élet és az üdvösség jelent. Mikor Jézus a templom pusztulásáról beszél, a tanítványok nyomban megkérdézik, hogy mikor lesz ez, mikor fog ez bekövetkezni? Azt mondja Jézus, hogy előtte még nagy próbatételek lesznek, és ezek a tanítványoknak fognak rettenetes nehézségeket okozni. Igen, tudjuk, jó lenne úgy tanítvánnyá lenni, Krisztus-követőnek lenni, hogy olvasva a Szentírás jövendöléseit, példalózásait mi mintegy kívülállóként összenézünk és bólogatunk, és azt mondjuk, lám, beteljesedett! Valamikor régen, valahol jó messze tőlünk. Igen, ha az ember istentelenkedve

él, ítéletet von magára, ha egy nép háborúba kezd, veszedelmet von magára, ha egy nép hátat fordít Istennek, Isten is hátat fordít neki – ezek rendre be szoktak teljesedni. Olvasunk erről már a Bírak könyvében is. De hogy mi mindezt valami biztonságos lelki-szellemi magaslatról nézzük, kommentáljuk, és mindez csak arra szolgáljon, hogy még jobban megerősödjön a hitünk és az a meggyőződésünk, hogy a Szentírás minden szava igaz...? Éppen sokszor inkább fordítva van a dolog! Amikor a Zsidókhoz írt levél azt mondja, hogy kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért (ott is a hüpomoné szó áll: hüpomonéval, állhatatossággal, elszenvetéssel, semmit fel nem adva fussuk meg a küzdőtért!), hozzátoldja: mi, akiket a bizonyosságoknak nagy fellege vesz körül És ott a mártírokról beszél, akik életükkel és halálukkal már megdicsőítették az Úr Jézus Krisztust; ők a szentek közössége, akik már nincsenek velünk, mert mi még küzdőtéren vagyunk, de mintegy felleg körbe vesznek minket, míg a magunk pályáját futjuk. Tehát nem mi vagyunk a nézőtérén. És nem az elveszett világ fut valami halovány reménység után. Mi vagyunk a küzdőtéren. Ráadásul, Jézus azt is hozzáteszi, hogy nem lesz kellemes ez a küzdelmünk. A Zsidókhoz írt levél valóban sok nagy és erős bizonyossággal buzdít bennünket, amikor a 11. részben felsorolja a hit hőseit, akiknek élén a mi Urunk Jézus Krisztusunk áll, aki elszenvetted a gyalázatot, elhordozta a keresztet, aki száját nem nyitotta szóra, aki, mint látjuk itt is, néhány nappal a Nagypéntek előtt sem menti és mentegeti magát, hanem az üdvözítő válsághalálra készül.

Igen, kitartással kell megfutnunk a hívő élet pályafutását, és ehhez hozzá kell számítanunk azt, amit, Jézus itt mond, a 21. rész verseiben: tökéljétek el szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre. Elárulnak titeket szülők és testvérek és rokonok és barátok is, és megölnék némelyeket ti közületek és gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevéért. Ezt mondja a mi Urunk Jézus Krisztusunk: gyűlöletesek lesztek az én nevéért. Ezt értjük. A szó folyamatot jelöl: gyűlöletesek lesztek. Mindig úgy kezdődik, hogy mérlegre tesznek bennünket, mert önmagától gyűlölet nem támad. Ha valaki nem tetszik, arra azt mondjuk: viszolygunk tőle, vagy undorodunk tőle, vagy helytelen kifejezéssel azt mondjuk: hogy antipatikus, vagyis nem szimpatikus, nem tetszik nekünk. A gyűlölet azonban jelzi, hogy már döntés született, mérlegeltünk, vagyis valakihez vagy valamihez képest más valakit, valamit háttérbe tesznek. Valaki immár kevésbé fontos, kevésbé kedvelem, kevésbé ragaszkodom hozzá, kevésbé értékes. Ha elolvassuk a keresztyénüldözések történetét, vagy ha beletekintünk a mai, 21. századi keresztyénüldözésekbe, csak megdöbbenhetünk azon, hogy ezek valahogy mindig így kezdődtek, valóban. Sosem azzal kezdődött a keresztyének üldözése, hogy azonnal kapták a pofont. Nem úgy indult, hogy a Krisztus gyermeke kijelentette: ego sum christianus, – aztán nyomban vitték is börtönbe, verpadra. Hanem az üldözés mindig finom megkülönböztetéssel kezdődik: igen, keresztyén vagy? – de ugye, tudod, nem ér az olyan sokat, mintha ilyen vagy olyan lennél. A Krisztust követed? – nem tudod, hogy ez egy ódivatú valami!

A Krisztust követed, a Názáretit, nahát, te is beálltal a rabszolgavallás követői közé (ahogy a 19., 20. században gúnyolódtak, amikor a keresztyénséget rabszolgavallásnak titulálták). Vagy éppen ellenkezőleg: ha te keresztyén vagy, csak tudd, az elődeid csinálták az inkvizíciót meg a vallásháborúkat, ők gyújtottak máglyát meg hazudoztak itt össze-vissza a történelem során! Vagyis éreztetik velünk, hogy valakihez vagy valakikhez képest már kevesebbek vagyunk, már egyáltalán nem vagyunk olyan fontosak, már nem ér annyit a keresztyén létünk. Az intenetes újságokon hiába keresitek, hogy van-e külön rovat a keresztyénség, a vallás, az egyházak számára. Nem találtok ilyet. De ha megkeresitek az „életmód” rovatot, ahol a horoszkóp, az arcbőr-frissítő esti uborkakrém, a narancstea és a tartós befőtt készítés titkai olvashatók, ott találtok esetleg valamit a vallásról. Illetve, most már ott sem nagyon. A cipő-fűzőkötés művészete többet ér ma már, vagy érdekesebb, vagy nagyobb reklámfelületet biztosít, mint élet és halál ügye. Tehát a keresztyénség – és ezen a krisztusi életet értem – előbb valami érdekes dologgá válik, aztán már kevésbé érdekes, aztán ezoterikus. És ha jönnek a keresztyének, hogy akarnának ebben a világban valamit, akkor máris bosszantóvá meg idegesítővé lesznek, ők akkor jön ez első ütés. Akkor támadnak repedések, és akkor válnak valósággá Jézus súlyos szavai: elárulnak titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is és közületek majd megölnek némelyeket. És majd üldözni fognak titeket, tömlöcökbe, királyok, helytartók elé visznek az én nevemért. És gyűlöletesek lesztek az én nevemért. Igen, mindig ez a tét, kedves testvérek: az Ő nevéért!

Amikor – és erről is szólni kell itt – a keresztyén közösségek elsikkasztották a Krisztus nevét, vagyis valami mást tettek a helyébe, akkor nagyon könnyen meg lehetett egyezni a világgal. Tehát csakis a Krisztus nevéől van szó, mindig az a tét, mindig az az érdekes. Éspedig azért, mert az ember szívének ős-televénye, ős-készítése, ős-akarata (és ebből kultúrák és civilizációk sarjadnak, világot megmozgató nagy erők támadnak), hogy elrendezzük Istennel a dolgunkat. Másképp szólva, hogy megváltjuk magunkat. Megváltjuk magunkat a gyönyörűségek felépítésével, vagy éppen aszkézissel, megváltjuk magunkat önmegtágadással, misztikával, vallásos praktikákkal. Ki ez a Krisztus, akinek kereszthalála és feltámadása mindez meghozza az ős-akaratumk ellenére – csattan a kérdés? Mert Róla beszél az egész Újszövetség, és az evangélium hirdetésének ez is része, nem pesszimizmus, hanem tény, hogy nem tudod önmagadat megváltani. Nem tudod magadat a hajadnál fogva kihúzni a mocsárból. Elveszett vagy. Az a kegyelem, amit Isten Krisztusban ajándékoz. És mindaddig, amíg az ember csak egy csipetnyit is hisz abban, hogy majd ő maga elrendezi a dolgát Istennel, addig a Krisztus keresztje botrány és bolondság. És akik ennek a botránynak és bolondságnak az erejében élnek, azok gyűlöletesek lesznek. Csökkent értékűek. Ami pedig csökkent értékű, azt félre lehet tenni, az ne akarjon itt semmit; ami csökkent értékű, azt hamarosan oda lehet áldozni, bűnbakká lehet tenni, királyok ítélőszékei elé lehet vinni, és szülők, és testvérek, és rokonok, és barátok is azt fogják mondani, hogy ezzel valami baj van, félre vele.

Jézus azt mondja: ne aggodalmaskodjatok, sőt, tökéljétek el magatokban, hogy azon az órán szabadok lesztek. Mert az a titka az Istennel való létünknek! Hadd hivatkozzam most, ebben az összefüggésben az özvegyasszony szép mozdulatára, – az a titka az Istennel való létünknek, hogy ha letettük (belevetettük) az életünket az Ő kezébe, megmentő oltalmába, akkor megkapjuk a vezetést is Tőle. Nem lehet itt előre készülni. Sok hitvédő munkát olvastam végig, fantasztikus gondolatok, felépítményeket láttam, szellemi utakat jártam be. Egy kandalló mellett pipázva, beszélgetve, szépen, kellemesen, komótosan. De amikor vád alatt van az ember, amikor ráborítanak mindent, amikor kategorikusan csökkent értékűnek jelentik ki, nem utálatosnak, undorítóknak, kellemetlennek – gyűlöletesnek, olyannak, akihez képest minden más többet ér, akkor a mi hitvédelmi érveink mind porba hullanak. Jézus azt mondja, azt kéri a tanítványaitól, hogy tökéljétek el a szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit fogtok mondani, mert az már megint az önmegváltásnak, az önszabadításnak lenne az eszköze. Majd ott, abban az órában, abban a helyzetben a Szentlélek megmondja nektek, hogy mit kell mondanotok. Lehet, hogy a Szentlélek azt mondja: ne mondj semmit, ahogyan Pilátus megrökönyödve és meghökkenve kérdezte Jézust, amikor bevitték hozzá: te semmit sem szólsz a magad mentségére, hát nem tudod, hogy hatalmamban áll tégedet kiszabadítani és elítélni? (Jn 19,10) És Jézus hallgatott. De ha kell, megadja a Szentlélek azt, amit megadott Pál apostolnak, amikor Festus előtt bizonyosságot tett Krisztusba vetett hitéről és azt mondja Festus: - Bolond vagy te, Pál, már-már engem is szinte keresztyénné teszel (ApCsel 26,24). Tökéljétek el – mondja Jézus – hogy szabad gyermekek lesztek, mert ez a Krisztushoz tartozásnak a lényege, és ha valamit, akkor ezt akarják tőlünk elvenni.

És végül azt mondja Jézus a tanítványainak mondott buzdításában: ti béketűrésetek által nyeritek meg a ti lelketeket. Jézus ezt a szót, amit idéztem az előbb görögül (hüpomoné) egyetlen egyszer mondja, itt, ahogyan Márk evangélista is idézi Jézusnak ezeket a szavait. Vagyis ez az Ő esetében egy minősített szó. Egészen fontos, különleges, drámai. Mert ő maga megélte. És hogy mit jelent ez akkor, amikor béke van, akkor, amikor nem áll be sem mérlegelés, sem megvetés, aminek a vége a keresztyének hol nyílt, hol rejtett gyűlölete, arra is van egy szép Igénk. Amikor 12 éves Jézus szülei elvégezték Jeruzsálemben a zarándokok szertartásait hazaindultak a názáretiekkel. De - így fordítjuk a régi Károlival – Jézus *visszamaradt* a templomban, ahol az írástudókkal az Isten titkairól beszélgetett. A szülei kétségbeesetten keresték, aztán megtalálták a templomban. Ez a szó, hogy visszamaradt, ugyanaz, amiről eddig beszéltem. Ott maradt. Helyben maradt. Nem tett egy tapodtat se. És amikor édesanyja, Mária, kétségbeesetten mondja neki, hogy fiam, miért tetted ez velünk? – akkor azt feleli Jézus: hát nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalataskodnom?! Azért maradt ott.

Most hadd használjam befejezésül ezt szót: visszamaradt. Olyan sokat mondják nekünk, keresztyéneknek: ti visszamaradtok vagytok, ti még a múltban élték, a régi dolgokban élték. Hol van már az? Keresztyénség, vallás, egyház?

Az egyik napilapban, amely egyébként polgárinak titulálja magát, egy szinte ujjongó tanulmányt olvastam arról, hogy csapponóban van a keresztyénség befolyása Európában. Már szinte nincs is befolyása a keresztyénségnek. Mert korszerűtlen a keresztyénség. És így tovább Lám, Jézus visszamaradt. Maradj vissza te is. Tökéld el. Tökéld el, hogy nem készülsz arra az órára, amikor ítélszék elé visznek. Arra tökéld el magadat, hogy az Atyánál maradsz, arra tökéld el magadat, hogy az életedet az Ő kezébe adod át, arra tökéld el magadat, hogy nem fontolgatsz előre. Hiszen Jézus azért jött, hogy visszavezessen bennünket az Atyához, áldó közelségébe, szeretetébe, hűségébe, hogy megajándékozzon bennünket az Isten-gyermekséggel, hogy minden helyzetben azt tudjuk mondani másoknak: hát nem tudjátok, hogy nekünk, nekem, az én Atyám dolgaival kell foglalatzkodnom. Ámen